

Funktioneele schildklierdiagnostiek. — Men begint hoe langer hoe meer in te zien, dat de diagnose „hypo- of hyperthyreoidie” geen kwestie van smaak kan zijn, doch nauwkeurig onderzoek vereischt. In Amerika is het onderzoek naar de z.g. „basalmetabolism” daartoe aan de orde van den dag. Dit onderzoek is echter duur en tijdroovend. HELLWIG en NEUSCHLOSZ hebben thans een andere methode van onderzoek beproefd. Zij hadden bemerkt, dat, indien men aan serum schildklierpraeparaten toevoegt, de viscositeit verandert. Kleine hoeveelheden verminderden de viscositeit, groote deden deze echter toenemen. Hiervan uitgaande hebben zij beproefd de viscositeit van het bloedserum als maatstaf voor de werkzaamheid der schildklier te gebruiken. Hierbij moeten natuurlijk anderé factoren, welke de viscositeit kunnen doen veranderen, worden uitgesloten (geneesmiddelen, sommige intercurrente ziekten). De schrijvers vonden nu, dat een verhooging der viscositeit boven een bepaalde waarde voor een te geringe werkzaamheid der schildklier pleit, terwijl een daling beneden een onderste normale grens een versterkte functie waarschijnlijk maakt. Indien bij hyperthyreosen een stuk schildklier wordt verwijderd, dan ziet men gewoonlijk een verhooging der viscositeit tot boven het normale; later daalt de viscositeit geleidelijk, wat op een hypertrophie van het achtergelaten stuk zou wijzen. Volgens deze onderzoekingen zou de ziekte van BASEDOW een bijzonder sterke hyperthyreoidie zijn. De bepaling der viscositeit is niet in de algemeene praktijk doorgedrongen. Toch is zij niet zoo ingewikkeld, dat zij niet reeds door vele specialisten en in vele klinieken regelmatig wordt uitgevoerd.

Indien bovengenoemde onderzoekingen bevestigd worden, en hiervoor pleiten bijv. de reeds vroeger gerefereerde onderzoekingen van DEUSCH, welke tot overeenkomstige gevolgtrekkingen kwam, dan zal de viscositeitsbepaling voor het onderzoek der stofwisseling van groot belang worden (*Klin. Wochenschr.*, 1922, bldz. 1988).

KOOPMAN.

Herpes corneae en meningo-encephalitis herpetica. — In *Il Policlinico*, fasc. 36, 1922, beschrijft GIUSEPPI MARIANI belangrijke proefondervindelijke onderzoekingen op het gebied der herpes corneae en der meningo-encephalitis herpetica. Met den inhoud van juist ontstane blaasjes van herpes febrilis op huid en slijmvliezen van lijders aan verschillende infectieziekten werd het hoornvlies van konijnen ingeënt. Vrijwel steeds ontstond dan na een incubatietijdperk van ongeveer 24 uur keratoconjunctivitis en iridocyclitis. Negatief waren de uitkomsten van inentingsproeyen op het hoornvlies met cerebrospinale vloeistof van lijders aan meningitis met herpes febrilis. De inhoud van die herpesblaasjes was echter steeds zeer virulent bij inenting op het hoornvlies van konijnen. Merkwaardigerwijs vertoonden zich bij 20 pCt. dier dieren dan tevens verschijnselen, zooals spiercontracties, hemiparese, trismus, hyperthermie, dyspnoe enz.. Soms stierven de dieren en werd gevonden diffuus oedeem en hyperaemie van de hersenvliezen. Werd ingeënt met den inhoud van blaasjes van herpes genitalis, dan ontstond ook in verschillende gevallen